

Сара Агисън Алън

Необикновена, вълнуваща, вълшебна –
новата магическа история
от авторката на „Градина на желанията“

*Момичето,
което преследваше
луната*

САРА АДИСЪН АЛЪН

МОМИЧЕТО,
КОЕТО ПРЕСЛЕДВАШЕ ЛУНАТА

The Girl Who Chased the Moon
Copyright © 2010 by Sarah Addison Allen
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
ISBN: 978-954-389-095-8

Сара Агисън
Алън

*Момчето,
което преследваше луната*

ЕРА

Втора глава

Когато се събуди, челото ѝ лепнеше от пот. Чувстваше се смъртно изморена. И нямаше представа къде е. Изправи се рязко в леглото и извади слушалките на МПЗ плеъра от ушите си. Озърна се наоколо. Огледа люляковите тапети, овехтелите претенциозни мебели. И си спомни. Беше в някогашната стая на майка си.

За пръв път спеше на място, излъчващо такава празнота. Знаеше, че дядо ѝ е долу, но я притесняваше чувството, че е сама на втория етаж. През цялата нощ наместващите се с проскърцване греди на къщата прекъсваха дългите периоди на затишие. Листата по балкона шумоляха непрекъснато. Накрая Емили си пушна музика и се насили да си представи, че е другаде. Някъде, където не е толкова *влажно*.

Изплашена или не, тази вечер трябваше да спи на отворени врати или да се удави в собствената си пот. По някое време беше изритала чаршафа настрани. Отначало си бе легнала по пижама, но почти веднага съблече долницето и остана само по блуза. Макар да живееше като най-съвестен гражданин на планетата – активист, еколог, пламенен защитник на онеправданите – дори майка ѝ пускаше климатика в жегите.

Емили се запъти към старинната баня и напълни ваната, понеже нямаше душ. Моментално се стъписа, че топлата и студената вода текат от отделни кранчета, вместо от едно като в нормалните бани.

Облече къси панталонки и спортна блузка и слезе долу.

Веднага забеляза бележката, залепена от вътрешната страна на входната врата.

Емили, пише ти дядо Ванс. Забравих да ти кажа, че всяка сутрин закусвам навън. Не исках да те будя. Ще ти донеса нещичко, а в кухнята има тийнейджърска храна.

Огромните разкривени печатни букви изглеждаха така, сякаш ръката му е закривала написаното.

Емили пое дълбоко дъх и за пореден път се опита да пренареди очакванията си. Беше първият ѝ ден тук, а той отказваше да го сподели с нея.

Застанала пред входната врата, тя дочу шумолене на листа и стреснато вдигна очи. Жена, подминала трийсетте, се изкачваше по стъпалата към верандата. Светлокестенявата ѝ коса бе съвършено извита точно под ушите. Косата на Емили упорито отказваше да заеме такава форма. Примиряваше се единствено с късата опашка на тила. И въпреки това през повечето време се изплъзваше и падаше по лицето ѝ.

Жената забеляза Емили едва на последното стъпало. Веднага се усмихна.

– Здравей! Ти си внучката на Ванс, нали? – поздрави тя и спря пред вратата. Имаше красиви тъмнокафяви очи.

– Да. Казвам се Емили Бенедикт.

– Аз съм Джулия Уинтърсън. Живея ей там.

Тя се извърна леко към боядисаната в жълто и бяло съседна къща. Тогава Емили зърна розовия кичур, отметнат зад ухото ѝ. Изненадваща волност за жена без никакъв грим, в набрашнени джинси и небрежна бяла блуза.

– Донесох ти ябълков пай.

Тя отвори бялата кутия и показа на Емили нещо, наподобяващо купчина много големи кафяви палачинки с пълнеж между всяка.

– За... – тя се запъна леко и след кратко колебание довърши: – ... за „добре дошла“. Знам, че Малъби не е съвършен, както майка ти несъмнено ти е разказвала, но пък е град с прекрасна кухня. Ще се храниш добре тук. Поне... приеми това.

Емили не помнеше кога за последно е имала апетит за каквото и да било, но не го сподели с Джулия.

– Мама не ми е разказвала нищо за Малъби – рече тя, вперила поглед в пая.

– Нищичко?

– Нищичко.

Джулия замълча стъписано.

– Какво има? – вдигна очи Емили.

Джулия поклати глава и затвори капака на кутията.

– Да я оставя ли в кухнята?

– Разбира се. Заповядай – каза Емили и разтвори широко входната врата.

Джулия влезе и забеляза бележката от дядо Ванс.

– Вчера сутринта ме помоли да го придружа в бакалията, за да избере нещо за теб – кимна тя към бележката. – Идеята му за любими тийнейджърски храни се изчерпваше с безалкохолно, плодови кексчета и дъвка. Убедих го да купи чипс, понички и зърнена закуска.

– Много мило от твоя страна – обади се Емили. – Че си го завела да напазарува, имам предвид.

– Като дете бях голям фен на Великана от Малъби. – Емили я изгледа неразбиращо и тя поясни: – Така местните наричат дядо ти.

– Колко е висок всъщност? – сниши глас тя, сякаш дядо ѝ може да я чуе.

Джулия се засмя – великолепен смях, който сякаш обля Емили със сноп слънчева светлина. Стори ѝ се странно подходящо, че Джулия ѝ е донесла пай. Тя самата изглеждаше като направена от сладкиш – лек, приятен и с красива глазура – със сладкия си смях и розовия кичур коса – но какво се криеше вътре, оставаше неразбулена загадка. Емили подозираше, че е нещо мрачно.

– Достатъчно висок да вижда бъдещето. Така казва на всички. Над два метра е. Само това знам. Веднъж търсачите на световни рекорди душаха наоколо, но Ванс не пожела дори да ги зърне.

Джулия знаеше къде е кухнята и Емили само я последва. Помещението беше старо и претрупано, сякаш изскочило от 50-те. Преди години навярно е било свръхмодерна кухня. Преобладаваше червеното – червени плотове, червени и бели плочки и огромен червен хладилник със сребърна дръжка като на фризер. Джулия остави кутията с пая върху плота, обърна се и изгледа изпитателно Емили.

– Много приличаш на майка си – обяви накрая.

– Познаваше ли я? – попита Емили, радостна, че най-сетне е открила човек, склонен да говори за майка ѝ.

– Бяхме в един клас. Но не бяхме близки. – Джулия пъкна ръце в джобовете на джинсите. – Нищичко ли не ти е разказвала?

– Знаех, че е родена в Северна Каролина, но не знаех къде точно. Не знаех дори, че имам дядо. – Джулия повдигна вежди и Емили се почувства принудена да обясни. – Никога не е казвала, че нямам, просто не го е споменавала и аз предполагах, че е починал. Мама не обичаше да обсъжда миналото и аз уважавах избора ѝ. Тя винаги повтаряше, че е безсмислено да се размишлява върху непоправимото минало, при условие че в бъдеще

те очакват стотици предизвикателства. Посвещавахе се изцяло на каузите си.

– Какви каузи?

– „Амнести Интернешънъл“, „Грийнпийс“, „Оксфам“. „Чиста околна среда“. Като млада пътувала много. Когато съм се родила, се установила в Бостън. Ангажираше се активно в местните граждански движения.

– Е... това противоречи на очакванията ми.

– И тук ли беше такава? Включваше ли се в разни инициативи?

Джулия припряно извади ръце от джобовете.

– Трябва да вървя.

– О! – объркано възкликна Емили. – Е, благодаря за пая.

– Няма проблем. Ресторантът ми се нарича „Джейс Барбекю“. На Мейн Стрийт е. Намини, когато пожелаеш. Предлагаме най-хубавите сладкиши в цял Малъби. Барбекюто също е добро, но заслугата не е моя. Между другото, дядото ти е в ресторанта. Всяка сутрин закусва там.

Емили я последва до вратата.

– Къде се намира Мейн Стрийт?

Когато излязоха на верандата, Джулия посочи:

– В края на Шелби Роуд завиваш наляво по Догууд. След около половин миля поемаш надясно. Няма начин да я пропуснеш.

Джулия тръгна към стълбите, но Емили я спря.

– Почакай! Снощи забелязах някаква светлина в задния двор. Ти видя ли я?

Джулия се обърна.

– Вече си видяла светлините на Малъби?

– Какво представляват те?

Джулия се почеса по главата и отметна кичур коса зад ухото си, сякаш се чуди как да обясни.

– Светлини, които понякога се стрелкат из горите и полята наоколо. Някои казват, че в града броди дух. Поредната местна странност – уточни тя, сякаш местните странности са десетки. – Не им обръщай внимание и ще си отидат.

Емили кимна.

Джулия понечи да си тръгне, но спря с гръб към Емили. След секунда се обърна отново към нея:

– Слушай, живея в съседната къща. Ще остана тук поне още шест месеца. Потърси ме, ако ти потрябвам. С този град не се свиква лесно. Повярвай ми, знам го от опит.

Емили се усмихна и усети как напрегнатите ѝ рамене се отпускат.

– Благодаря.

Емили не се двоуми много. Реши да открие Мейн Стрийт и да посрещне дядо си. Хубаво щеше да е да се приберат заедно, да установят някакъв нов ред. Той очевидно беше живял твърде дълго сам. Навярно колебливото му държание се дължеше чисто и просто на незнание как да се отнася с нея. „Не чакай светът да се промени, Емили, повтаряше майка ѝ, понякога тревожно и настойчиво, промени го ти!“.

Емили се запита дали не е разочаровала майка си. Не притежаваше страстната ѝ натура, смелостта ѝ, решимостта ѝ. Тя беше предпазлива, а майка ѝ охотно помагаше на всички. Беше странно скроена. Емили ѝ се възхищаваше безрезервно, но не винаги я усещаше близка. Дулси беше жертвоготовна към другите, но никога не молеше за помощ.

Лесно откри Мейн Стрийт. Не би могла да я пропусне – точно както ѝ каза Джулия. Щом свърна вдясно от Догууд, огромна табела я уведоми, че се намира на „Историческата Мейн Стрийт“. Беше дълга, красива улица, по-различна от уютните квартали, през които стигна дотук. В началото ѝ се извисяваха тухлени имения във внушителен федерален стил, построени

плътно до тротоара без предни дворове. Отсреща имаше парк с покрита естрада, над която се издигаше красив сребрист ветропоказател във формата на полумесец. След парка и къщите улицата ставаше търговска с множество магазини за сувенири и ресторанти, помещаващи се в строени плътно една до друга стари тухлени сгради. Преди да преполови улицата, Емили преброи седем заведения, предлагащи барбекю. *Седем*. Явно те бяха източникът на миризмата, забулила града като воал. Иззад някои ресторанти се издигаха кълбета пушек, ухаещ сладостно на дървесина.

По улицата се разхождаха множество туристи, запленени като Емили от старовремския чар на Малъби. Тротоарите бяха претъпкани въпреки ранния час. Тя се озърташе внимателно, но не успяваше да открие „Джейс Барбекю“. Внезапно я обзе паника. Допреди миг се чувстваше радостна и бодро крачеше по красивата улица, но отведнъж се ужаси, че няма да намери ресторанта. Ами ако Джулия се е объркала? Ако дядо Ванс не е там? Ако се изгуби?

Зави ѝ се свят. Все едно плуваше под вода. Усети познатото бумтене в слепоочията и ушите. Неизменно щяха да последват искриците бенгалски огън, разпръскващи се като ореол около нея.

Пристъпите на страх я измъчваха, откакто почина майка ѝ. Лесно ги прикриваше от Мери – най-добрата приятелка на Дулси, при която живя четири месеца. Просто затваряше вратата на стаята си. А учителите се правеха, че не забелязват как вместо в класната стая се застоява в момичешката тоалетна, седнала на пода край мивката, борейки се да си поеме дъх.

По тротоара на търговската част на Мейн Стрийт се редяха пейки. Емили се добра до най-близката и седна. Беше плувнала в студена пот. „Няма да припадна, няма да припадна“, заповтаря си тя.

Приведе се, опря гърди в краката си и наклони глава. „Дължината на бедрото е показател за общата височина“. Блуждаещата мисъл изплува в съзнанието ѝ, навярно запомнена от часовете по физиология.

Две скъпи мъжки обувки ненадейно се появиха върху паважа пред нея.

Емили бавно вдигна очи. Беше младеж, горе-долу на нейната възраст. Носеше бял летен ленен костюм, небрежно пъхнал ръце в джобовете на панталона под разкопчаното сако. Беше с червена папийонка, а тъмните му къдрици се спускаха над колосаната яка. Излъчваше аристократична красота като герой от пиеса на Тенеси Уилямс. Неочаквано Емили се смути от облеклото си – сравнена с него, в късите панталонки и спортната блуза изглеждаше като току-що излязла от час по физкултура.

Отначало той не проговори. Само я огледа втренчено. Накрая почти неохотно попита:

– Добре ли си?

Не разбираше. Всички тук се държаха така, сякаш присъствието ѝ ще им причини нещо лошо. Пое дълбоко дъх, кислородът нахлу в главата ѝ като буен поток.

– Да. Благодаря.

– Призля ли ти?

– Главата ми се замая.

Впи очи в краката си – в чорапи до глезените и маратонки. Умът ѝ сякаш се зарея отвъд тялото. „Чорапи до глезените са неприемливи. Трябва да са или къси, или до коленете“. Така повеляваше наръчникът на девическото училище „Роксли“. От първи клас учеше в него. Майка ѝ бе участвала активно при създаването му. Беше училище, укрепващо волята на момичетата, насърчавайки ги да са активни и ангажирани.

Тишина. Емили вдигна отново поглед. Младежът се беше стопил като дим. Халюцинираше ли? Въображението ѝ навярно бе родило някакъв

южняшки архетип в синхрон с околната обстановка. След няколко минути се облегна с лакти върху коленете и се надигна леко.

Усети как някой сяда на пейката до нея и долови приятен, чист аромат на одеколон. Сепна се от шипящия звук на отваряща се кутия с безалкохолно. Изопна рязко гръб.

Младежът в белия ленен костюм се беше завърнал. Протягаше ѝ кутия с кока-кола.

– Хайде – насърчи я. – Вземи!

Тя се пресегна. Ръката ѝ трепереше леко. Отпи голяма глътка – толкова студена, сладка и остра, че езикът ѝ изтръпна. Не си спомняше откога не е опитвала нещо толкова вкусно. Пиеше жадно. Пресуши кутията за секунди.

Накрая, останала без дъх, затвори очи и опря студения метал о челото си. Кога пи за последно? Позамисли се. Доста преди да се качи на автобуса за Бостън вчера.

Чу шумолене на хартия. Младежът каза:

– Не се плаши.

Усети как нещо студено се допира до врата ѝ. Леденостудено. Ръката ѝ отскочи към тила и покри неговата.

– Какво е това?

– Сладолед на клечка – наклони глава той да го погледне. – Първото, което грабнах от фризера в смесения магазин.

Едва сега Емили забеляза, че седят срещу преднамерено старомодна фасада с надпис „Смесен магазин на Дзим“. През широко отворената врата зърна огромните буркани с бонбони до касата и цяла стена със стари автомобилни табели в дъното.

– Предимно за туристи е, та отдавна не бях влизал – обясни младежът. – Но още мирише на канела и паркетин. Нали не си се отнесла нанякъде? Как се чувстваш?

Тя се обърна към него и осъзна колко е близо – достатъчно близо да забележи, че бръшляновозелените му ириси са оброчени с черен ореол. Странно, но някак си го *усещаше*, долавяше как тялото му излъчва енергия като топлина от огнище. Беше толкова чудат и красив. Обаянието му я заплени. Втречена в него, едва след малко осъзна какво прави. После усети и че не е отлепила длан от неговата върху врата си. Бавно отмести ръка и се поотдръпна.

– Вече съм добре. Благодаря.

Той вдигна увития в хартия сладолед и й го подаде, но тя поклати глава. Младежът сви рамене и го разопакова. Отхапа, облегна се назад, кръстоса крака и впери поглед в магазина отпред. Прииска й се да не бе отказвала сладоледа. Изглеждаше вкусен – студена ванилия и светлооранжев портокал.

– Казвам се Емили Бенедикт – протегна ръка тя.

Той нито я погледна, нито пое ръката й.

– Знам коя си.

Отхапа пак от сладоледа.

Ръката на Емили се отпусна в скута.

– Нима?

– Аз съм Уин Кофи. Лоугън Кофи ми беше чичо.

Тя го изгледа с недоумение. Очевидно младежът смяташе, че името ще й прозвучи познато.

– Току-що пристигнах тук.

– Не ти ли е казвала майка ти?

Майка й? Какво общо имаше тя с това?

– Какво да ми е казвала?

Той най-сетне се обърна към нея.

– За бога! Наистина не знаеш.

– Не знам какво?

Обзе я тревога.

Той се взря в нея смущаващо дълго.

– Нищо – рече накрая, изхвърли остатка от сладоледа в кошчето за боклук до пейката и се изправи. – Ако не се чувстваш достатъчно добре да се прибереш сама у дома, ще повикам шофьора ни да те откара.

– Няма проблем – вдигна леко кутията от кока-колата тя. – Благодаря.

Той се поколеба.

– Съжалявам, че отказах да се здрависаме. Прости ми.

Протегна ѝ ръка. Тя я пое объркано. Стъписа я топлината му, обвила я тутакси като лозница. Почувства се някак си вплетена в него. Усещането не беше неприятно, просто странно.

Той пусна ръката ѝ. Емили го проследи с поглед. Кожата му почти сияеше, огряна от сутрешното слънце, струящо между сградите в заслепяващо златно и оранжево. Младежът изглеждаше толкова жив под сияйните лъчи.

Очите ѝ останаха приковани в него.

– Емили?

Обърна се и видя огромния си дядо да върви към нея, понесъл хартиен плик. Потокът от минувачи се разделяше пред него. Всички го гледаха изумено. Емили усети, че той се старае да не ги забелязва, ала крачи, привел рамене, сякаш да се посмали.

Тя стана и хвърли кутията от кока-колата в кошчето. Ванс се закова пред нея.

– Какво правиш тук? – попита.

– Реших да те посрещна, за да се приберем заедно.

Изражението му беше почти неразгадаемо, но ако все пак трябваше да отгатне, изглеждаше по-скоро тъжен. Ужаси се.

– Съжалявам – бързо рече тя. – Не исках да...

– С Уин Кофи ли говореше?

– Познаваш ли го?

Ванс впери очи към другия край на тротоара. Емили не виждаше Уин, но ръстът на Ванс очевидно му даваше предимство.

– Да, познавам го. Да си вървим у дома.

– Съжалявам, дядо Ванс.

– Не се извинявай, дете. Нищо лошо не си сторила. Ето, взех ти сандвич с яйца от ресторанта.

Подаде й хартиения плик.

– Благодаря.

Той кимна и я обгърна през рамо с невероятно дългата си ръка. Поеха мълчаливо към къщи.

Сара Адисън Алън
**МОМИЧЕТО,
КОЕТО ПРЕСЛЕДВАШЕ ЛУНАТА**

Евгения Мирева
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД